

Sõna

Sest minu arvates ei vääri nüüdse ajastu kannatused mainimist tulevase kirkuse kõrval, mida meile ilmutatakse.
Rm 8:18

Mõte

Nii kirjutas apostel Paulus Rooma linna kogudusele. Sel ajal polnud kogudus muidugi veel mitte kuigi suur ega ammu mitte mõjukas. Ja Kristuse koguduse elu polnud kerge. Kuid Paulus julgustab kogudust hoidma oma pilk üleval, igavikul. Samas ka „kahe jalaga maa peal seisma“ Kristlane peab olema tegus ka siinilmas. Valimised on tulemas. See on suurepärane võimalus meile kõigile meie armsa riigi asjades kaasa rääkida.

Palve

Armas Jumal! Önnista meist igaüht meie elus. Meie kogudust ja kogu kirikut. Önnista meie maad ja rahvast. Önnista eelolevaid Riigikogu valimisi. Ja lase meil olla aktiivsed selles ajas ja kohas, mida Sa oled meile kinkinud. Kuid luba meil alati pilk hoida Kristusel, kes on meie usu kese ja aluspõhi. Tema nimel, aamen!

Algas kevadine leerikursus.

Selles kuus alustas uus leerikursus, mis on ettevalmistuseks kogudusega liitumiseks ja Kristusest osasaamiseks.

Kokku on tulnud 6 toredat inimest: neli naist ja kaks meest. Lisaks ka väike Marta, kes samuti koos emaga tundides osaleb, kuid on veel nii pisike, et enamasti magab. Aga teised on vägagi ärkvel...

Leerikursuse jooksul võtame läbi ristiusu põhialused. Iga tund on üks teema – usk ja uskumine, Jumal, Piibel, Vana Testament, Uus Testament, Jeesuse elu, palve ja palvetamine, Kümme käsku, sakramendid jne. Kogu leerikool on üks suur sissejuhatus. Koguduse õpetaja Meelis-Lauri ärgitab kogu aeg leerilapsi küsimusi küsima: „Lepime kohe kokku, et meil siin rumalaid küsimusi ei ole! Keegi ei pea küsimata jätma seepärast, et kardab lollisti küsida. Iseasi, kas ma vastata oskan... Ja mõnele küsimusele ehk ei olegi vastust. Kuid sel juhul võime vähemalt uurida, miks ei ole.“ Kokku saadakse tavaliselt kord nädalas leerimajas. Leerikursuse lõppedes on soovijatel võimalus ristimise ja leeriõnnistamise kaudu meie koguduse liikmeks saada.

Ristimine ja leerpüha on meil kavandatud Vaiksele Laupäevale, 20. aprillil.

„Eluläte“ kaheaastane!

Eesti vabariigi sünnipäeval pidasime leerimajas ka meie ajalehe sünnipäeva.

„Hea lugeja! Rõõmsalt ja lootusrikkalt anname Sinu kätte meie kiriku häälekandja Eluläte“. Nii algas lehe juhtkiri toona. Loodetavasti oleme tõesti nende kahe aasta jooksul suutnud lugejani tuua infot koguduse elust, kuid ka muud huvitavat ja üldharivat, samuti kirjanduslikku panust. Siinkohal on sobiv tänada taas kõiki tegijaid: Karin-Kristelit, Meelis-Laurit, Aaret ja Lisetet, kõige enam aga Taevaisa.

Jätkame samas vaimus. Leht ilmub edasi - vähemalt kord kuus. Peamiselt on leht nähtav vallaveebis Kadrina kiriku kodulehel, kuid jätkuvalt trükitakse mingi hulk välja, et lugeja võiks ka paberit krabistada. Jumal appi ja jätku!

Elulätte toimetus

Ärkamisaegse kännimehe vagudel -

**Jakob Hurt (1839 -
1907)**

Jakob Hurt sündis Himmastes 22. juulil 1839 lihtsas talurahva peres. Juba noore mehena pühendus Hurt täielikult eesti keele, rahvaluule ja vaimupärandi säilitamisele. Temast sai oluline isik Eesti meelsuse, rahvakultuuri ning kiriku elu edendamisel.

Hurda haridustee algas Himmaste külakoolis, jätkus Põlva kihelkonnakoolis ja Tartu kreiskoolis. Juba nooruses tundis Hurt suurt huvi usu- ja loodusteaduste vastu. 1859-1864 aastani õppis ta usuteadust ja praktilisi Uue Testamendi aineid Tartu Ülikoolis. Jätkusid õpingud Helsingis. Juba tudengiaastail seisis ta emakeelse alghariduse ja Aleksandrikooli edendamise eest. Jakob Hurt oli rahvusliku liikumise üks eestvedajatest. Vaid 27-aastasena kirjutas ta: „Meie iseolemise tagatiseks olgu veendumus ja kindel südameusk. Sellele järgnegu teod. Sest kui mitte meie ei seisa oma kalli emakeele eest, mis meile kui emapiimaga ühes on antud, siis kas jääme püsima?“ Need sõnad tekitasid palju meelehäarmi Hurda vastastes. Pärast kojunaasemist töötas Hurt kirikuõpetajana lühikest aega Tartus, siis Otepääl ja hiljem ka Peterburi Jaani koguduses. Hurda peateeneks aga peetakse rahvapärimuse, juttude, rahvalaulude ja mõistatuste kogumist. Sellele tööle jäi ta truuks elu lõpuni ja suutis ka paljusid teisi innustada sama tegema. Hurda tuntumad teosed on „Kõned ja kirjad“, „Eesti rahvalaulud“ ja „Setokõse laulud.“ Jakob Hurt suri 13. jaanuaril 1907 aastal. Tema portree ehib 10-kroonist rahatähte.

VIHMAVARBLANE XV osa

29. novembril hakkas tuiskama ja nii sadas kogu päeva. Pärastlõunal tuli Kasesalu Lembit viimaks koju ja istus tõsisena ja murelikuna köögilaua taha. Eda ei teinud väljagi.

„Naine, anna mulle andeks,“ ütles ta siis. „Ei tea isegi mis mulle tookord sisse läks. Närvid vist. See paganama elu on ka nii keeruline. Vend Enno hakkas suitsu tõmbama. Ei tea, kas peaks ka hakkama või?“

„No see sul puudu jah,“ vastas Eda tusaselt ja hakkas teed keetma. Miski ta südames ei toonud veel ikka hingerahu tagasi. Ega tema ja ta mees siis mõni Bläku Eduardi sarnane ei ole, mõtles ta oma südames. Elu tahab ju ometi elamist.

Lembit vaatas mitte midagi ütlevate silmadega aknast välja ja ohkas. Jah, siin ta nüüd oli ja koju ta tuli, kuid jutt oma naisega ei tahtnud ega tahtnud areneda. Oli ta siis sellest rangete näojoonte ja sinakas halli tooni silmadega naisest üldse kunagi tõeliselt hoolinud? Oli ta mõistnud selle naise vajalikust majas? Truu kodukana, kes teda, Lembitut alati ootab.

„Ära oleme harjunud liiga teineteisega, ei oska enam rääkida,“ lausus Lembit peale pika ja mõtliku vaikust.

„Nagu mina selles süüdi oleksin, et sina kodust minema lähed ja minu üksi jääd?“

Eda hakkas vaikselt pahaseks saama.

Ta ketis tee valmis ja pani selle meepotiga lauale.

„Joo. Õues tuiskab!“

Aga Lembit ei tahtnud juua. Ta läks mõmisedes oma tuppa ja istus, et võtta valge paberileht ning hakata maalima, kui silmas äkki Bläku Eduardi maja ees kiirabiautot. Lembit tõsis laua tagant püsti ja püüdis paremini aknast välja näha, siis aga vajus toolile tagasi ja pani pea kätele. Elu- pidev võitlus omaenese hirmude ja varjudega. Kas ometi Bläku Eduardiga juhtus midagi? Lembit tatsas tagasi kööki ja ütles uudist ka oma naisele. Too mühatas vaid teetassi kõrvalt ja ei vaadanud Lembitu poolegi. Nüüd pani Lembit lambanahkse kasuka selga ja läks välistrepile. Kiirabiarstid askeldasid tõesti Bläku Eduardi väravas. Kedagi talutati kiirabi autosse, kuid keda, seda oli pimeduse tõttu võimatu aru saada.

Lembitu süda muutus rahutuks. Ta tammus trepil jalalt jalale ning jäi mõttesse. Jah, mida oli see habras elunatuke siis õigupoolest väärt? Jõi ta ju ainult selleks, et unustada, aga kuidas sa seda ikka võõrastele räägid? Kõigil oma elu ja polegi nagu kellelegi kurta. Ainult et hing teeb meeletult haiget, kui kaine olla. Lembitu mõtted veeresid taas isale. Isa, kaupmehena ei öelnud ka kunagi

suupärasest napsist ära, kui talle seda pakuti.

Seetõttu mäletas ta hästi kord oma vanema õe Lidya sünnipäeva, mis lõpuks käest hoopis ära läks, sest kõigil sünnipäevakülalistel peo lõpuks pea parasjagu sumises. Isa oli hakanud siis oma hea elujärgjega hooplemata ja see ajanud Lembitul kangesti hinge täis.

Nüüd aga on tema naabrimehega midagi hullu juhtunud. Lembit läks tuppa tagasi ja proovis rahuneda. Ta vaatas Edale vaikides otsa, kuid too ei lausunud musta ega valget.

Samal ajal tülitseti ka Saare Taali pool. Mis lugesid teismelisele tüdrukule kõik ema noomitused ja õpetusõnadki. Saare Taali seisis tütre toas käed puusas ja ütles tõsiselt:

„Tüdruk, kui su hinded jõuludeks ei parane, ei luba ma sul selle Kariniga nii tihti kokku saada. Sinu töö on õppida, mitte aga sõbrannadega ringi joosta! Nagu mul veel muresid vähe oleks. No ütle nüüd ometi, mis sul küll arus on ja ma küsin veel kord, mis kohaga sina mõtled? Kuidas teised su klassis saavad hakkama ja sina mitte? Aga tead, seda tüdruk ma sulle ütlen, mis sul seal peas on. Meelelahutus on see, mis segab sind õppimast ja keskendumast ja mina ei tea küll, mis sellest elust peab nii saama, kui see nii edasi jätkub?“

„Ema, Bläku Eduard on joodik ja halb inimene,“ lausus tüdruk.

„Võehh või vaata, mille peale sina oma pead vaevad? Kas seda te selle Kariniga siis arutategi või?“

„Karin on mu sõbranna. Ma usaldan teda.“

„No vaatame, kuhu te oma usaldusega välja jõuate. See plika ei mõtle muust kui poistest ja kallitest hilpudest.“

„Ema, sa ei tohi mu sõbrannadest nii rääkida. Mis õigus on sul selleks?“

„Just see õigus, et ma muretsen su tuleviku pärast, sest peale minu ei ole sul kedagi.“

Nii lausus Saare Taali ja puhkes siis ahastades nutma.

Ta tundis kuidas selle elukoorma all jõud kippus lõppema.

„Ema, ema, miks sa nutad?“

Tüdruk ehmus, kargas voodist välja ja kallistas ema tugevasti. Tema, ema, tema kallist ema.

järgneb

